

kezdődött. Nem törődünk „vele, a legidőszerűbbel”, hogy ismét Illyést hívjam mondanám megsegítésére.)

A majdani Veres Péter-monográfia elkészítőjének egyik első feladata lesz kicédulázni azokat a termékeny gondolatokat, útbaigazító megállapításokat és adatokat, melyekben a kötet gazdag. S a dicséret azért lehet ilyen egyértelmű, mert a *Veres Péter koszorúja* egészének színvonalát a kötetbe tévedt gyengébb, néha igen gyenge írások sem húzzák le. Ismétlések helyett azonban hadd szóljak az egyetlen komoly kifogásomról. A gyűjteményből ugyanis kimaradt — pedig *mindenképpen* benne lenne a helyük — néhány igen jó írás. Az a Németh László-kritika például, melyből egy részletet ugyan olvashatunk, de — idézetként Illyés méltatásában. A hiányok ellenére, vagy talán éppen azokkal együtt a *Veres Péter koszorúja* az eddigi legjelentősebb kísérlet Veres Péter emberi s írói arculatának a bemutatására. S e dicséret nemcsak a már régen kész, de nehezen hozzáférhető írások egybegyűjtéséért illeti meg a szerkesztőt. Külön érték, hogy a gyűjtemény létrehozása sok új írás bábája, sok emlék megmentője is lett. Így e kötet az íróval foglalkozók számára — a Veres Péter-monográfia megszületéséig, s talán részben utána is — a kézikönyv szerepét tölti be. Még (a vártnál kevesebb számú) legendái, elrajzolásai is hasznunkra válhatnak. (Táncsics, 1973.)

LENGYEL ANDRÁS

